

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

34C 9/2001-80

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Martinem Valehrachem v právní věci žalobce: S [redacted] T [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zast. advokátem: Mgr. Václav Vlk, AK se sídlem Řevnice, nám. krále Jiřího z Poděbrad 24, proti žalované: Česká republika zastoupena organizační složkou: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o ochranu osobnosti

t a k t o :

I. Žalovaná je povinna ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaslat žalobci omluvu v následujícím znění:

„Dne 26. 9. 2000 Vás v ulici [redacted] napadl, srazil k zemi, dřevěnou tyčí bil do Vás příslušník Policie ČR bez uniformy. K útoku na Vaši osobu neměl policista žádný zákonný důvod. Za tento zásah se Vám Česká republika omlouvá“.

II. Žaloba, aby omluva uvedená v bodě I rozsudku obsahovala i pasáže „...vulgárně Vám nadával a kopal do Vás... ..tak porušil ustanovení § 6, § 10 a § 38 zákona o policii. Tím porušil Vaši Ústavou a Listinou základních práv a svobod zaručená základní práva podle článku 3 Ústavy v souladu s článkem 6, 7 a 10 Listiny. ...“, Ministerstvo vnitra ČR a Policie ČR omlouvá, „

se zamítá.

III. Žaloba, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč,
se zamítá.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V. Žalobce a žalovaná jsou povinni zaplatit České republice na účet Městského soudu v Praze na náhradě nákladů řízení částku po 258,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal návrh na ochranu osobnosti s odůvodněním, že dne 26. 9. 2000 se zúčastnil protestní akce proti výročnímu zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky, které se konalo v Praze. Žalobce měl společně s dalšími demonstranty sedět na ulici [REDAKCE], tak aby předešel možným atakům ze strany policie a zároveň, aby zabránil militantním jedincům přímému střetu s policií. K výzvě uniformovaných policistů, kteří začali postupovat proti na zemi sedícím lidem, se demonstranti měli zvednout a začít opouštět prostor. Žalobce spolu s ostatními lidmi opouštěl prostor směrem k náměstí Hrdinů, když v prostoru před restaurací Na paloučku byl náhle sražen k zemi třicetiletým mužem, zhruba 190cm vysokým, který byl oblečen ve sportovní bundě, který držel dřevěnou tyč, kterou několikrát udeřil žalobce, který ležel na zemi schoulen do klubíčka a hlavu si kryl plastikovou lahví s Dobrou vodou. Žalobce se takto měl pasivně bránit i proti kopům a měl slyšet, jak na něj tento muž křičí „Ty hajzle, rozbiju Ti držku“. Poté, co byl takto žalobce napaden, přispěchal mu na pomoc jeho známý, na což měl útočník reagovat slovy „Ty dostaneš taky přes držku“, poté, co přispěchali na pomoc žalobci i další demonstranti, útok skončil. Žalobce má za to, že se jednalo o policistu v civilu, protože měl u pasu pouzdro s pistolí. Jeho fotografie následně byly publikovány i v časopise Týden. Žalobce má za to, že došlo zvláště závažným způsobem k zásahu do jeho osobnostních práv, mělo dojít k jeho ponížení, k zásahu do práva na ochranu osobní integrity. Žalobce má za to, že byl napaden pro své aktivity a své politické přesvědčení. Žalobce má za to, že při zásahu došlo k porušení jeho práv, chráněných Ústavou, Listinou základních práv a svobod a došlo k porušení ustanovení zákona o policii.

Žalovaná navrhovala, aby žaloba byla zamítnuta s odůvodněním, že jako zasahující muž byl ztotožněn policista v civilu, člen dokumentační skupiny Z [REDAKCE] J [REDAKCE] jeho postup byl prověřován Inspekcí ministra vnitra, dospělo se k závěru, že jednání pana J [REDAKCE] nevykazuje znaky trestného činu, jedná se však o kázeňský přestupek, za který byla panu J [REDAKCE] udělena písemná důtka. Tento kázeňský postih žalovaná považuje za přiměřený za situace, kdy žalobce se zúčastnil demonstrace, při níž z důvodu chování demonstrujících osob nutně docházelo k fyzickým střetům s policisty, s čímž musel žalobce počítat, tvrzení o závažnosti zásahu do osobnostních práv považuje žalovaná za účelové.

Soud provedl důkaz fotografiemi ze zásahu, které byly publikovány v časopise Týden, trestním oznámením žalobce z 15. listopadu 2000, vyzněním z 22. ledna 2001, sdělením a vyzněním z 31. ledna 2001 a podáním zprávy z 21. prosince 2000, dále byl proveden

důkaz spisem inspekce MV ČR sp. zn. In-9/03-TR-2000, z něj konkrétně rozhodnutím o odevzdání věci ke kázeňskému projednání, podnětem, fotografiemi, novinovými články a přípisem o postoupení věci, úředními záznamy poručíků J. a D., záznamy inspekce, vysvětlením příslušníků policie D., J., S. a Š. odborným stanoviskem Správy hl. m. Prahy a rozkazem Policie ČR Správy hl. m. Prahy a plánem bezpečnostních opatření Ředitelství Prahy 10, byl proveden důkaz přehráním videokazety, označené: „Motorky – ██████████“, byl proveden výslech svědků J. Č., J. S., K. S. - přátel žalobce a příslušníků policie K. Š., J. S., J. D., Z. J. a výslech žalobce jako účastníka řízení.

Výše uvedenými důkazy má soud prokázáno, že žalobce se účastnil dne 26. září 2000 protestní akce proti výročnímu zasedání MMF, bylo prokázáno, že svědek J. se této akce účastnil z rozkazu svých nadřízených jako člen dokumentační skupiny, jako policista v civilu. Výslechem slyšených svědků, výslechem žalobce a inspekčním spisem bylo prokázáno, že pan J. bez rozkazu nadřízených, za situace, kdy k tomu nebyl žádný zákonný důvod, zasáhl proti žalobci, srazil ho k zemi a několikrát ho uhodil rukou, ve které měl dřevěnou tyč, naopak nebylo prokázáno výslechem žádných ze svědků, a to ani přátel žalobce, ani policistů, že by pan J. žalobci jakkoliv nadával, že by do něj kopal, nebylo též prokázáno, že by zde existovala jakákoliv osobní zášť proti žalobci, a to ať již ze strany pana J. nebo jiných policistů. Provedenými důkazy se nepodařilo prokázat, zda žalobce byl v průběhu zásahu proti němu, poučen o jeho právech, ani zda se zasahující – pan J. nějakým způsobem identifikoval, že je příslušníkem policie. Inspekčním spisem bylo prokázáno, že pan J. se při zásahu proti žalobci dopustil porušení ustanovení § 28 odst. 1 zák. č. 186/1992 Sb. o služebním poměru příslušníků Policie ČR, a to tím, že dne 26. září 2000 kolem 18,00 hod. v Praze 4, ulice Petra Rezka, v rámci policejního opatření, které zde k výročnímu zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky v Praze prováděla pořádková policejní jednotka OŘ PČR Prahy 10, bezdůvodně při výkonu služby napadl klackem demonstrující odpůrce globalizace, tedy v době, kdy nebyl důvod pro použití donucovacího prostředku podle § 38 odst. 2 zák. o Policii ČR a kdy pokyn k jejich použití nevydal podle § 42 téhož zákona ani velitel jednotky, použil jako donucovacího prostředku předmětu, který není donucovacím prostředkem ve smyslu § 38 odst. 1 zák. o Policii ČR. Žádným z důkazů nebylo prokázáno, že by žalobce nějakým způsobem napadal projíždějící policisty na motorkách, bylo však prokázáno, že demonstrující osoby házely po projíždějících motoristech různé předměty, že blokovaly jejich průjezd. Výslechem svědků - přátel žalobce a žalobce samotného a videozáznamem bylo prokázáno, že žalobce při zásahu pana J. byl udeřen do zad a do hlavy, úder ho trochu bolely, lékaře však nevyhledal. Uvedený zásah proti jeho osobě měl vést k tomu, že se žalobce na dva měsíce stáhnul z veřejného angažování, po tuto dobu se bál jít na podobné akce, měl psychické obavy z případného opakování zásahu. Pokud žalobce uvedl, že měl být sražen se sprostými výrazy zezadu, nepotvrdil tuto skutečnost žádný ze slyšených svědků ani z řad policistů ani přátel žalobce, vzhledem k vypjaté situaci nelze vyloučit, že sporné výrazy padly od kohokoliv jiného, zejména za situace, kdy stojí tvrzení proti tvrzení, kdy pan J. takové výroky vyloučil.

Soud neprováděl další důkazy, účastníci to ani nenavrhovali.

Dle § 11 obč. zák. fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Dle § 13 odst. 1 obč. zák. fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Dle § 13 odst. 2 obč. zák., pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odst. 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby a její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Soud zhodnotil provedené důkazy každý zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že žalobce byl napaden policistou v civilu bez právního důvodu, za situace, kdy žalobce přechal, nebylo důvodu pro použití donucovacích prostředků, nebylo též důvodu k jakémukoliv útoku proti žalobci, natož dřevěnou tyčí. Vzhledem k provedeným důkazům a skutkovým zjištěním soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána po právu, došlo k zásahu do práva na ochranu tělesné integrity, zdraví a je proto namístě poskytnout žalobci satisfakci, avšak pouze ve znění, tak jak žalobě bylo vyhověno pod bodem I rozsudku, protože bylo prokázáno, že pan J. napadl žalobce, srazil ho k zemi a bil ho dřevěnou tyčí, bylo též prokázáno, že pro zásah nebyl žádný zákonný důvod. Vzhledem k tomu, že účastníkem řízení je Česká republika, pouze ona mohla být uznána povinnou se žalobci omluvit.

Pokud se žalobce domáhal, aby omluva obsahovala i pasáže uvedené ve výroku II rozsudku, zde již nemohlo být žalobě vyhověno, protože nebylo prokázáno, že by pan J. žalobci vulgárně nadával a že by do něj kopal, skutečnost, že do žalobce nikdo nekopal byla zjištěna videozáznamem, nadávky prokázány nebyly. Pokud se žalobce domáhal, aby bylo uvedeno v omluvě, že zasahující policista porušil ustanovení § 6, 10 a 38 zákona o policii a porušil Ústavou a Listinou základních práv a svobod zaručená základní práva podle čl. 3 Ústavy v souladu s čl. 6, 7 a 10 Listiny, v této pasáži nemohlo být již žalobě vyhověno, protože uvedená ustanovení zákona o policii, respektive Ústavy a Listiny základních práv a svobod jsou mnohem širší než skutek, který je předmětem sporu, vzhledem k nekonkrétnosti, respektive obecnému odkazu na právní ustanovení by taková satisfakce nebyla přiměřená vzhledem k způsobu a formě zásahu. Pokud žalobce žádal, aby bylo rozhodnuto, že se mu omlouvá i ministerstvo vnitra a Policie ČR, nemohlo být v této části žalobě vyhověno proto, že se jedná o organizační složky státu bez právní subjektivity ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 zák. č. 219/2000 Sb.

Pokud se žalobce domáhal přiznání nemajetkové újmy v penězích, soud neshledal podmínky pro přiznání nemajetkové újmy v penězích, protože nebylo prokázáno, že by důstojnost žalobce a jeho vážnost ve společnosti byla snížena zvlášť závažným způsobem, protože jinými dopady toho, co je předmětem sporu, byly nepřilíš bolestivé rány, které nevyvolaly jakoukoliv pracovní neschopnost, nevyžádaly si nutnost ošetření lékařem, pokud žalobce uvedl, že dva měsíce se bál do města a neúčastnil se podobných protestních akcí, nejedná se o žádný zvlášť závažný dopad, nelze to tak hodnotit ani vzhledem k tomu, že podobné akce, jako byly akce proti Mezinárodnímu měnovému fondu jsou velice řídké.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky je v souladu s ustanovením § 142 odst. 2 občanského soudního řádu. Soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože obě procesní strany měly úspěch ve věci pouze částečně.

Výrok o nákladech státu nebyl součástí vyhlášeného rozsudku, nemá formu rozsudku, na listinu s rozsudkem byl tento výrok přiřazen z ekonomických důvodů. Výrok o nákladech

řízení státu je v souladu s ustanovením § 148 odst. 1 občanského soudního řádu, dle kterého má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

Vzhledem k tomu, že již bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobce se neosvobozuje od soudních poplatků a u žalované nejsou dány podmínky pro osvobození od soudních poplatků, bylo rozhodnuto o povinnosti obou procesních stran zaplatit polovinu nákladů, které vznikly za svědečné svědků S [redacted] celkem 160,- Kč a D [redacted] 356,- Kč. Každý z účastníků byl uznán povinným zaplatit polovinu nákladů vzhledem k částečnému úspěchu ve věci. Povinnost žalované byla stanovena proto, že náklady byly vynaloženy z rozpočtové kapitoly Ministerstva spravedlnosti ČR, zatím co v této věci zastupovalo Českou republiku Ministerstvo vnitra ČR.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **I z e** podat odvolání do patnácti dnů od doručení písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného ve trojím vyhotovení.

V Praze dne 27. února 2003

JUDr. Martin V a l e h r a c h , v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
V. M. [redacted]